

Det, som ikke nævnes

Offentliggjort den 10. januar 2012 som blogindlæg på
www.u-landsnyt.dk/blog/51/det-som-ikke-n-vnes

Uanset om den danske udviklingsbistand vokser, så fylder debatten om den for meget i forhold til andre relationer mellem fattig og rig.

Arbejdsgrupper i Danida er gået i gang med at skrive om følgende tematiske områder i forbindelse med udarbejdelsen af en ny strategi for den danske stats udviklingssamarbejde:

1. Fremme af rettigheder, god regeringsførelse og demokrati
2. Bæredygtig landbrugsudvikling og fødevarerikkerhed
3. Grøn vækst, beskæftigelse og bæredygtighed
4. Stabilitet og beskyttelse i skrøbelige og konfliktramte lande.

Som jeg læser denne liste + diverse oplæg og vedtagelser om civilsamfundsstrategi mv. de sidste 12-13 år, ligger fokus på, at alle i u-landene skal lære en hel masse og organisere sig mere hensigtsmæssigt for bedre at forvalte deres muligheder.

Hvordan bliver der flere muligheder at forvalte? Lad os se på nogle ganske få af de uhyggeligt mange økonomiske manøvrer fra den rige verden, der forhindrer fattige i at kæmpe sig ud af fattigdommen:

”De fede tider ligger bag os,” sagde den danske statsminister i sin nytårstale. Ligger det fede så meget bag os, at vi og de andre velfærdssamfund er holdt op med at sende overskudsvarer af dårlig kvalitet ned til u-landene, hvor disse ”foræringer” spænder ben for lokal produktion, hvis f. eks. parboiled ris fra den rige verden kan købes på markedet i Liberia til en lavere pris end den ris, der dyrkes lokalt? Dumping-problemstillingen har ikke været oppe at vende i lang tid, og den indgår ikke i de førnævnte fire temaer. I hvert fald nævnes den ikke direkte. Hvordan kan man nogensinde drømme om bæredygtigt landbrug uden forholdsregler mod dumping?

Eller hvad med USA's regerings gavmildhed over for de lokale bomuldsavlere – i form af ca. en million i danske penge årligt som subsidier til hver eneste af de 30.000 avlere, så verdensmarkedsprisen er kommet langt under produktionsprisen, hvilket Mali, Burkina Faso, Benin m. fl. intet kan stille op imod. Vestafrikanerne dyrker ellers bomuld af højere kvalitet, end amerikanerne formår; men sådan er der så meget. Kunne vi få vores udenrigs- eller udviklingsminister til at tage øjenkontakt til præsident Obama og bede ham droppe disse subsidier?

For det tredje og langt vigtigste er der u-landenes yderst beskedne muligheder for at opkræve skat af de multinationale selskaber. F. eks. har et efter afrikanske forhold velfungerende land som Senegal 60.000 skatteydere ud af en befolkning på 13 mio. – de 60.000 er middelklasse-mennesker, eftersom de rige, både de lokale og de multinationale, ved, hvordan de sender pengene i skattely. For de 25 lande, som Danmark giver bistand, gælder, at 37 kroner forsvinder som illegal kapitalflugt for hver en krone, Danmark giver i udviklingsbistand. Det kan man læse meget mere om på
<http://politiken.dk/debat/analyse/ECE1499578/bistand-boer-gaa-til-skatteopkraevning/>

Diskussionen om bistandens fordeling – som den f. eks. giver sig udtryk i de fire tematiske områder – fylder for meget i forhold til de andre manøvrer, som bestemmer, hvem der er rig, og hvem der er fattig.